

Pibst. Denne Mand har tjent i Bornholms Bæ-ning sævdeles længe, idet han i herved 49 Aar har gjort stadig Tjeneste, og hans Løn derfor har ikke været meget stor, saavidt jeg erindrer 80 Kr. aarlig. Jeg tror ikke, jeg husser feil, naar jeg siger, at, naar Udvalget ifjor ikke foreslog et lignende Andragende henvist, var det for Følgernes Skyld, idet man var bange for, at der skulde være Andre i lignende Stilling, og skulde dette være Tilfældet, var det lidet rimeligt at gjøre en enkelt Undtagelse, medmindre man var sig bevidst, ogsaa at ville tage Følgerne deraf. Udvalget tror imidlertid at være blevet oplyst om, at den Paagældende er stillet ganske undtagelsesvis, og forsaavidt dette maatte vise sig at være Tilfældet, har man ment at burde foreslaa denne Sag henvist til Finantsministeren, saa meget mere som det, i Betragtning af den ringe Løn, Manden har havt, kun kan være en mindre Understøttelse, hvorom der kan være Tale. Manden er i en høj Alder. — Indstillingen under Nr. 13, hvortil slutter sig Betænkningens Nr. 38, vedrører ligeledes en Invalid, nemlig Niels Jørgensen Nebel i Serridslev. Den paagældende Mand er, som det ses af Betænkningen, bleven faaret i venstre Side under Kefognosekningen mod Siderstapel den 8de September 1850. Han har tidligere faaet Understøttelse som Invalid; men denne Understøttelse blev inddragen i 1857. Han mener imidlertid, at han lider af Saaret, og at hans Arbeidssevne er bleven betydelig svækket derved. Jeg tror at vide, at, siden denne Sag sidst har været hos Finantsministeren, foreligger der en ny Begærtelse, hvilket jo er en Grund mere for Udvalget til at foreslaa Henvisningen. Han hører til den Slags Invalider, om hvem jeg, efterat have gennemgaaet Papirerne, har faaet det Indtryk, at der er Grund til at vente, at de kunne faae Understøttelse som Invalid. — Indstillingen under Nr. 18, hvortil slutter sig Betænkningen Nr. 50, er et Andragende fra Kancellisekretær Carl Klein. Den paagældende Mand har været ansat som Kancellist i det daværende Slesvigste Ministeriums Arkiv. Han udførte først Forretningerne ved Regjeringens og Overrettens Arkiver. Han var en ualmindelig duglig Mand til sin Gjerning, hvilket skjønnes af, at han i 1859 kom til at bestyre Kancelliets Arkiv istedetfor Bureauchefen, medens denne til Gjengæld kom til at udføre hans Bestilling; men han fik dog kun sin tidligere Løn. Han trøstede sig imidlertid med, at det ikke vilde vare længe, før han ogsaa fik den virkelige Løn for sin Gjerning og nær Forfremmelse. Smidlertid indtraf det sørgelige Tilfælde, som os alle bekjendt, at Slesvig blev adskilt fra Danmark, og som Følge deraf var der ikke længere Brug for den paagældende Mand's Bestilling. Han blev saa afskediget med en mindre Pension end den, hans Gjerning kunde give ham Ret til. Den pa-

gældende Mand har mange gode Vidnesbyrd, som vidne om, at han har været en ualmindelig dygtig Arkivar. Udvalget finder, at denne Mand er stillet paa en saa exceptionel Maade, at det er Grund til at give ham en noget forhøjet Understøttelse, og foreslaar derfor ogsaa hans Andragende henvist til Finantsministeren. Man er vel bekjendt med, at den paagældende Mand har faaet en Lotterikollektion; men denne var af en saadan Beskaffenhed, at han nødtes til at frastige sig denne Bestilling, idet den Husleie, han maatte sætte sig for paa Grund af Kollektionen, var for stor i Forhold til Fortjenesten ved denne. Som sagt, denne Mand er ved de onde Lider bleven stillet paa en uheldig Maade, og man mener derfor, der er Grund til at gjøre Noget, for at stille ham noget bedre i hans gamle Alder. — Indstillingen Nr. 19, hvortil slutter sig Nr. 52 i Betænkningen, vedrører et Andragende fra Underkorporal, Metaldreier F. C. Klitgaard. Det oplyses i Betænkningen, at han gif frivillig med i Krigen 1848, men allerede den 26de Juli 1848 blev han faaret i venstre Knae ved et Baadeufald. Derpaa laa han 3 Maanedes paa Hospitalet og blev udfreven deraf som „for Riben kastabel“. I 1849 stod han for Udførelsen, og da han ikke i mindste Maade paastod, at han havde faaet Saar i Knaet, blev han tagen og kom med og gjorde hele Krigsturen med, indtil Krigen hørte op i 1851. Han er Metaldreier og det varede ikke længe, inden han kom til at føle Følgerne af det Saar, han havde paadraget sig. Efter hvad der er oplyst ved flere Vidnesbyrd, hvis Rigtighed der neppe er Grund til at tvivle om, er han nu saaledes stillet, at han ikke er istand til at udføre sit Arbejde. Knaet er stadig blevet værre og værre, og det er ophoonet i en meget stærk Grad. Naturligvis er det ogsaa her vanskeligt at paavise Marsagtsforbindelsen — hvilket ogsaa er udtalt af den høitærede Minister — imellem Sygdommen og den Maade, hvorpaa den er kommet tilstede, idet det er vanskeligt at afgjøre, om Sygdommen just er en Følge af Tjenesten eller ikke; men af samme Grund, som jeg allerede har anført med Hensyn til flere af de øvrige Invalider, foreslaas ogsaa dette Andragende under Nr. 52 henvist til Finantsministeren. — Naar det ved Indstillingen under Nr. 20 foreslaas, at Andragendet under Nr. 53 henvises til Finantsministeren, saa er det jo allerede af den høitærede Formand oplyst, at dette er skeet ved en Feiltagelse; der skulde have staaet „til Krigsministeren“. — Saavidt jeg skjønner, er endnu kun Indstillingen under Nr. 23 tilbage. Jeg er noget bange for, at det er ved en Misforstaaelse, at det her nævnte Andragende er foreslaaet henvist til Finantsministeren, idet jeg ikke er ganske vis paa, at det har været hos Finantsministeren. Jeg veed ikke, hvorledes det er gaaet til, at Henvisningen er skeet; men skulde det vise sig, at Andragendet ikke har været hos